

УКРАЇНО МОЯ

I

Ти ізнов мені снишся на стежці
гіркої розлуки,
Синім лугом, ромашкою, птицею
з Канівських круч.
Ну, так пий мою кров і бери
моє серце у руки,
Тільки снами не муч і невипи-
тим горем не муч.

Має звір собі лігвище, хлопець
веселий коханку,
Мати сина, дочку, і любов не
смішна й не чудна.
Тільки я не засну із півночі до
ясного ранку
І любові не чую, бо ти за по-
лями—одна!

Я топтав кілометрів не сто і не
двісті й не триста,
Все в похід, у похід, в небез-
пеки на правім краю,
Он зоря вечорова до мене ше-
поче барвиста:
— Що ж ти став, як німий, на-
дивляйся на Україну свою!

Надивляйся на Україну, де сизі
орли клекотіли,
Із могили високої, в димнім без-
межжі доріг.
І лежала земля, в попелищі зем-
ля чорнотіла,
Я дививсь і німів, і прощавсь—
і прощатись не міг!

II

Не плачте, мамо, не треба, вже
не вернути сина.
Он він лежить під тинном, зброя
злегка в крові.
І меркне зимовий вечір, утіха
твоя єдина,
А з лісу ідуть повстанці, заку-
рені в дим, живі.

Чого ти журишся, батьку, що
хату спалили кляті?
Брата забили в пута, сивіє, бач,
голова.
Пожитки твої хороші, радості
небагаті—
Усе димить в попелищі і тліє
не дотліва.

Іржали коні в артілі, ворота
скрипіли нові,
Забрали коней і вівці,—крива-
вий слід на траві.
І меркне зимовий вечір в дале-
кій, сивій завії,
А з лісу ідуть повстанці, заку-
рені в дим, живі.

Он ту яблуневу гілку, де снігу
замети білі,
Ти сам щепив із сусідом, цвіти,
мій веселий дім.
— Ми знаємо, знаєм, знаєм! —
кричать пеньки обгорілі,
Із хати, з комори, з клуні, в
сльозах і в горі твоім.

Повішених вітер гойдає. Гармата
б'є опівночі.
І тліє все в попелищі—і радість,
і труд, і міг.
Дивляться зорі з неба, немов за-
мучених очі,
Немов розстріляних очі біля
кленових воріт.

Не плачте, мамо, не треба, і ви
не журіться, тату,
Люди ідуть зі сходу, сурма не
грає,—б'є!
Катів поведуть на страту, на
нашу святу розплату,
І в них не вистачить крові за
грізне горе твое.

